
Pàgina Literària

POEMES DE CONCEPCIÓ FRANCESCH I OLLÉ

De la Concepció Francesch i Ollé en parlàrem, ja, en una altra ocasió (veure Butlletí nº 11). Aquesta jove de 18 anys, de professió els seus estudis, ha dedicat algunes de les seves estones de lleure a confegir, mot a mot, un seguit de composicions. Amb elles va guanyar el 1er. premi de Narració Breu per a majors de 17 anys de l'Institut "Salvador Vilaseca" i el 1er. premi de poesia "Vila d'Alcover", aquest darrer organitzat per l'A.P.A. Volent acomplir la nostra promesa d'anar donant a conèixer els nous valors literaris, junt als autors consagrats, publiquem en aquesta ocasió els poemes que presentà l'esmentada autora al concurs alcoverenc de 1980.

ERA

un dia moll embolicat amb cotó rosa.
un dia xafogós darrera els vidres.
un dia malversat per una nit de monstres,
de monstres veïns amb ulls de ferro,
indòmits i metziners,
pàl·lids i seductors.

Estranya amb l'altre jo, plorava
envejosa

de no combregar d'una pluja groga,
de no assolir la golosia del teu sexe

sublim
dolcíssim

subjecte i absent alhora.

Deixa'm somniar i no trenquis l'encant
de qualsevol moment preciós.
No em diguis mai, sobretot,
que m'estimes.

Si m'estimessin els teus llavis plens de solitud,
plantaria una flor, una rosa perfumada

com aquella...

Aquella ja és mústiga.

Perquè les tenebres dels anys
esdevingueren llum.
i, aleshores, ja era el meu ventre un món fèril...

Perquè el confús temps de la mort, de la brutícia,
fugí amb un vent de matinada...

He enterrat sota clau:
Els dies engolits penosament
com l'única il·lusió d'un presagi fatal.
Les nits plenes d'una solitud malaltissa
com l'antesala d'una última nit d'angoixa.
Els minuts de plor,
un plor entre morbós i autèntic...

I avui acarono meravellada la vida,
l'estimo petita i capritxosa,
moguda per aquest atzar sublim que adoro.

* * *

Mira'm! no em reueixis!
els ocells no han mort encara
i la llum neix dia a dia.
Escolta el vent; és ferotge! oi?
Quina sang que du a les venes!
Quina arrel al seu origen!
Diga'm que no somniï,
sí, ja ho sé, no puc ésser com ell,
però mira'l, si pogués dansar amb les fulles...
Ell pot volar, no necessita ni papers, ni permisos...
Demà serà a França i allí algú l'estimarà com jo,
i després amunt, fins el nord,
i estarà trist i dolç,
i de poc ferotge i violent,
fred, calent, enjoguescat i sol.
Sempre sol el meu vent!
Per què, diga'm, no puc ésser com ell?

* * *